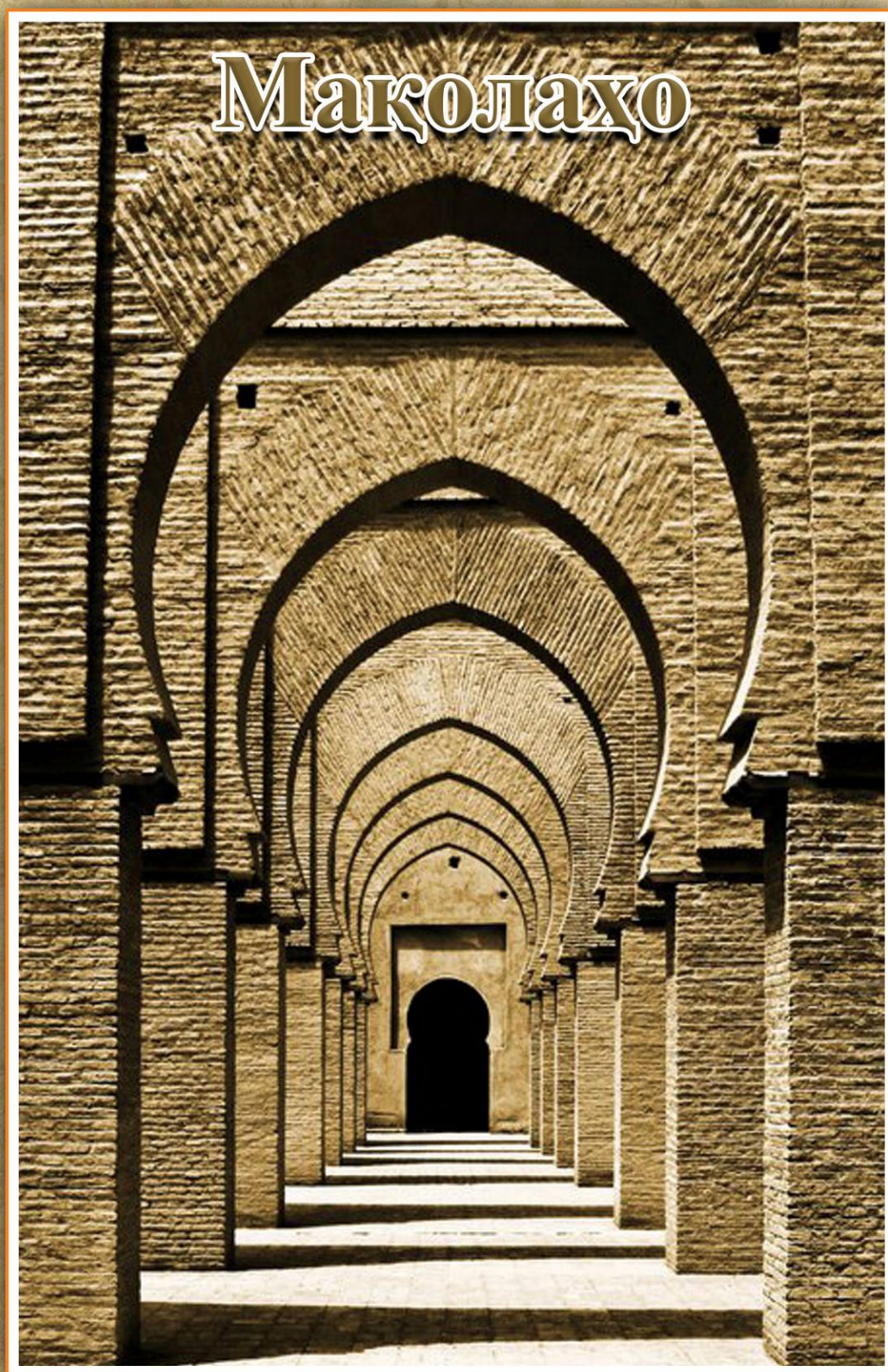

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мавзӯи мақола:

**Хоҳӣ нашавӣ расво, ҳамранги
<<Ҳақиқат>> шав!**

Нависандаи мақола:

Тоҳо Разаӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

Хоҳӣ нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

Аз ибтидои хилқати инсон то кунун ҳамвора чараёнҳои мавҷуд дар ин курраи хокӣ ба ду даста тақсим мешудаанд: Дастаи аввал чараёнҳои Илоҳӣ ва пок ки ҳамеша мазҳари <<Ҳақиқат>> будаанд ва аз Худованд сарчашма мегирифтаанд ва гумоштагони Худованд, хидоят ва раҳбарии онҳоро бар ўҳда доштаанд ва ҳадафи онҳо танҳо таҳаққуқи ҳукумати <<Аллоҳ>> бар ҷаҳон будааст ва ҷуз ба сӯй байъат бо Худованд фаро намехондаанд. Раҳбарони ин чараёнҳои Илоҳӣ ҳаргиз хостори таъамини мақосиди шахсӣ ва хусули манофеъи дунявии худ аз қабил қудрату сарват ва шўҳрат набудаанд ва ҳатто барои расидан ба ҳадафи муқаддаси худ низ аз тариқи савоб удул нанамудаанд. Дар воқеъ ҳамвора ормони ниҳойии ин даста он аст ки бо таҳаққуқи ҳокимияти Худованд дар ҷаҳон аз тариқи пешвойӣ ҳокими мансубаш, заминаи рушд ва шукуфо шудани ҳамаи истеъдодҳо барои тамоми инсонҳо дар саросари ҷаҳон фароҳам шавад ва бо барқарории адолат ба маънои <<Том>> ва <<Ҳақиқии>> он, дигар касе дар маҳрумият ба сар набарад. Худованд дар Қуръон мефармояд: **﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾** (Ҳадид/25) яъне <<Мо Расулони худро бо далоили рӯшан фиристодем ва бо онҳо китоб ва мизон нозил кардем то мардум қиём ба адолат кунанд>>. Аз ин рӯ буд ки ин наҳзат ва

Хоҳй нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

чунбиши Илоҳӣ бо ҳидояти ҳазрати Одам алайҳи салом ба унвони як инсони гумошта аз ҷониби Парвардигор шурӯъ шуд ва пас раҳбарии он дар тӯли тарих дар ихтиёри беш аз сад ҳазор Паёмбар ки ҳамагӣ аз ҷониби Худованд маъзун буданд, даст ба даст шуда то ба охарини онҳо расид ва сипас бо ҳидоят ҷонишинони мансуби эшон ба роҳи ҳеш идома дод ва дар ин байн барои таҳаққуқи ормони муқаддаси худ ҳамвора инсонҳои озодаро даъват карда ва бо худ ҳамроҳ намуд то инки қорвонаш дар ин роҳи дароз ба манзилгоҳи даврони мо расид.

Дар муқобили ин чараёнҳои Илоҳӣ ҳамвора чараёнҳои шайтонӣ ва нопок қарор доштаанд ки <<Ботил>> буда ва моҳияте ҷуз <<Эътибороти бе бунёд ва мачозӣ>> надоштаанд. Ин чараёнҳо таҳти раҳбарии даст нишондеҳҳои иблис бо тамоми тавони худ дар ҳоли гирифтани байъат барои касоне ҳастанд ки аз ҷониби Худованд мансуб набудаанд ва ҳадафе ҷуз таъмини манофеъи онҳо надоштаанд. Асари табиъӣ ва вазъӣ чунин рӯйкарде таъмин ва тамаркузи қудрат ва сарвати рӯзафзун барои ин гумоштагони шайтон ва дар пайи он факр ва маҳрумият барои сойири ақшори мардум будааст. Табиъӣ аст ки дар чунин ҳукумат ва сохтори сӯҳбат аз заминасозӣ барои саъодат ва қамоли башарият ва низ барқарории адолат, маҳалле аз эъроб нахоҳад дошт. Ин даста низ ба мувозоти дастаи қабл, ғаъолияти шуми худро оғоз кардаанд ва барои эҷоди ҳадафи худ яъне фароҳам кардани заминаи зулми ҷаҳонӣ аз ҳеч иқдом ва амале музоиқа накардаанд ва бо тамоми тавони худ ба муқобила бо ҷабҳаи ҳақ пардохтаанд.

Аммо чизе ки сабаби таъаҷҷуб ва таҳайюри одамӣ мешавад тарих аст ки шаҳодат медиҳад ғолибан чараёнҳои Илоҳӣ ва раҳбарони бар ҳаққашон дар ғурбат ва мазлумият қарор доштаанд ва бо идбор ва истехзоъи бисёрӣ аз мардум рӯ ба рӯ мешудаанд ва дар муқобил, ин чараёнҳои илҳодӣ ва шайтонӣ будаанд ки ғолибан мавриди иқболи оммаи мардум қарор мегирифтаанд ва ба қудрату сарват ва шӯҳрат мерасидаанд. Аз ин рӯ, Худованд дар Қуръон мефармояд: ﴿وَمَا تَأْتِيهِمْ﴾ (Анъом/5) яъне: <<Ҳеч нишонае аз оёти Парвардигорашон ба онҳо нарасид магар инки аз он рӯйгардон

Хоҳӣ нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

будан.>> Ва низ мефармояд: **﴿يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾** (Ёсин/30) яъне: <<Афсӯс бар ин бандагон! Ҳеч Паёмбаре ба суроғи онҳо наёмад магар инки ўро ба истехзоъ мегирифтанд>>!

Аз боби намуна, тарих шоҳиди он буд ки фиристодаи Худованд, Нӯҳ алайҳи салом нӯҳсаду панҷо сол мардумро ба чараёни поки Худопарастӣ ва Худоғарой даъват ва иршод намуд ва дар ин роҳ аз ҳеҷ кӯшише фуруғзори накард, аммо аз байни онҳо танҳо теъдоди бисёр касе ба даъвати ӯ лабайк гуфтанд ва бар киштии наҷоташ савор шуданд ва сойирин ки дар аксарият буданд ба истехзоъи ӯ пардохтанд ва дар ниҳоят дар азоби Худованд ғарқ гаштанд. Ё фиристодаи Худованд Исо алайҳи салом ба сабаби хабосати наздикон ва бугзи коҳинони яҳуд ки нисбат ба ӯ хусумат ва адоват доштанд, наздик буд ки хунаш рехта шавад, то онки Худованд ўро ба осмон боло бурд. Ҳамчунон Паёмбари хотам саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва аҳли байти он ҳазрат низ аз ин амр мустасно набуданд ва мазлумияти онон бар касе пӯшида нест. Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ки бо вучуди ҳидоят ва далолати комили умматаш пиромуни баъд аз худ мавриди табаъияти касире аз уммат қарор нагирифт ва аҳли байти он Ҳазрат низ пас аз ӯ дучори ғурбату танҳой ва инзиво шуданд, то ҷойе ки танҳо пас аз ҳудуди 50 сол аз вафоти Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам навода ва зуррияи он Ҳазрат яъне Ҳусейн ибни Алӣ ибни абӣ Толибро ба ҷурми амри ба маъруф ва най аз мункар ва адами пазириши байъат бо тоғут ва мубориза бо зулми ошкор сар буриданд, дар ҳоле ки ёрони бисёр каме ҳамроҳи ӯ буданд ва мардум ба рағми нидои мазлумонаи ӯ <<هل من ناصر ينصرني>>, на танҳо ўро воғузоштанд, балки дар муқобилаш истоданд ва бо ӯ ҷангиданд ва ё ҳам бо сукуташон ҳомии золимон шуданд.

Гӯё тарих ба исбот расондааст ки яке аз вежагиҳои ҳаракатҳои Илоҳӣ ва тарафдоронаш гирифтани онҳо дар <<Ақолият>> ва <<Мазлумият>> аст; Ба гунае ки дар саросари тарих камтар ҳаракати пок ва ҳаққеро метавон ёфт ки бо ҳамроҳии аксарияти мардум ҳамроҳ шуда бошад ва низ камтар ҳаракати ботилеро метавон ёфт ки бо ҳамроҳӣ аксарияти мардум ҳамро нашуда бошад!

Хоҳй нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

Аз ҳаимн рӯст ки ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросной дар китоби шарифи худ бо унвони <<Бозгашт ба Ислом>> рӯйкарди аксарияти мардумро ба ҳеч унвон мӯътабар намешуморанд ва табъият аз онро нишонаи сафоҳат муъаррифӣ менамояд. Эшон дар бахшӣ аз китоби худ пирумуни тақлид аз аксарият ба унвони яке аз зерсохтҳои мавонеъи шинохт мефармоянд:

<<Бинобарин, мумкин аст ки гуфта ва кардаи аксари мардум, нодуруст бошад, бал воқеъ ин аст ки ғолиби бар он нодурустӣ аст; Зеро машҳуд аст ки аксари мардум ақро ба кор намебанданд; Чунонки Худованд фармудааст: ¹﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ﴾ Ва аксари онон дучори ҷаҳланд; Чунонки Худованд фармудааст: ²﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ﴾ Ва аз илм баҳраи кофӣ надоранд; Чунонки Худованд фармудааст: ³﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ Ва аксари онон тобеъи заннанд; Чунонки Худованд фармудааст: ⁴﴿وَمَا يَتَّبِعْ﴾ ⁵﴿وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ﴾ Ва аз ин рӯ, аксари онон қодир ба шинохт ҳақ нестанд; Чунонки Худованд фармудааст: ⁶﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ﴾ ⁷﴿وَلَكِنَّ﴾ Ва аксари онон ба он имон намеоваранд; Чунонки Худованд фармудааст: ⁸﴿لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾, ⁹﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ Магар онки имони худро ба ширк биёлоянд; Чунонки Худованд фармудааст: ¹⁰﴿وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ﴾ Ва табъан аксари онон фосиқанд; Чунонки Худованд фармудааст: ¹¹﴿وَأَكْثَرُهُمْ﴾ ¹²﴿فَاسِقُونَ﴾ Ва шокир шумурда намешаванд; Чунонки Худованд

1. Анкабут/63.
2. Анъом/111.
3. Наҳл/75.
4. Юнус/36.
5. Муъминун/70.
6. Анбиъ/24.
7. Худ/17.
8. Ёсин/7.
9. Юсуф/103.
10. Юсуф/106.
11. Тавба/8.

Хоҳӣ нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

фармдааст: ﴿وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ﴾¹ Ва фармудааст: ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ﴾² Балки аксари онон монанди ҷаҳорпоёнанд, балки гумроҳтар аз онҳо шумурда мешаванд; Чунонки Худованд фармдааст: ﴿أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ﴾³ Дар ҳоле ки ақаллияти онон, ҳаққро мешиносанд ва пайравӣ мекунанд; Чунонки Худованд фармдааст: ﴿فَقَلِيلًا مَّا﴾⁴ Ва фармудааст: ﴿فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا﴾⁵ Ва фармудааст: ﴿تَوَلَّوْا إِلَّا﴾⁶ Ва фармудааст: ﴿وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ﴾⁷ Ва фармудааст: ﴿وَقَلِيلٌ﴾⁸ Ва фармудааст: ﴿وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ﴾⁹!⁹ Аз инчо доништа мешавад ки пайравӣ аз аксарияти мардум, ваҷҳе надорад ва аз он ҳайс монеъи шинохт шумурда мешавад ки ҳақ, ҳаргоҳ бар хилофи гуфта ё кардаи онон бошад, ботил пиндошта мешавад; Чунонки Худованд фармдааст: ﴿وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ﴾¹⁰ <<Ва агар аз аксари касоне ки дар заминанд пайравӣ кунӣ, тӯро аз роҳи Худо гумроҳ мекунанд>>!¹¹

Шояд аз инчо битавон далили пур шудани ҷаҳаннам аз одамиён ва чинниёнро дарк кард, ончо ки мефармояд: ﴿يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ﴾ (Қоф/30) яъне: <<Рӯзе ки ба ҷаҳаннам мегӯйем оё пур шудаӣ? Ва ӯ мегӯяд оё афзун бар ин ҳам вучуд дорад?!>>.

Бо ин ҳол руияи шигифтангез ва таъассуфбори табаъият аз аксарият бо вучуди бедохати бутлонашон дар тӯли тарих борҳо такрор шуд ва акнун мо дар замони худ назорагари он ҳастем ки ҳар гурӯҳ аз мардум ба гирди касе аз байни ҳудашон ҷамъ шудаанд ва ӯро ки фазилат ва бартарии махсусе нисбат ба сойирин надорад, бар молу ҷон ва номуси худ мусаллам сохтаанд ва дар тарафи дигар пушт ба халифаи Худо намудаанд ва аз ӯ ва баракоташ ғофил

1. Намл/73.

2. Аъроф/17.

3. Фурқон/44.

4. Бақара/88.

5. Нисоъ/155.

6. Бақара/246.

7. Ҳуд/40.

8. Воқеа/14.

9. Сабаъ/13.

10. Анъом/116.

11. Бозғашт ба Ислом, 59-60

Хоҳй нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

шудаанд. Шояд битавон аз як нигоҳ решаи рӯй овардани аксарияти мардум ба ботилро дар равнақ ва ривочи он ёфт; Бадин маъно ки вақте фардӣ тамаркузи қудрат, сарват ва чамъиятро дар чабҳаи ботил мебинад аз муқобила дар баробари он метарсад ва мунфаъил мешавад ва ҳақталабии ӯ мағлуби офият талафияш мегардад ва ё инки манфиъат талабӣ пеша мекунад ва ба умеди таҳсили ризои ҳокимон ҷавр ва баҳараи ночиз аз ҷифаи дунё даст ба ҳар иқдومه мезанад. Иддаи дигар ҳам бо дидани шавкат ва ғалабаи ботил, ноҳудогона ингуна истинбот мекунад ки лобуд ҳақке дар миёни будааст ки инчунин шавкатеро ба армуғон овардааст ва аксариятро бо худ ҳамроҳ намудааст, лизо эҳтимоли иртиқоби иштибохро аз аксарияти мардум баъид мепиндоранд агарчи онки бутлони ончи мардум бар онанд <<أظهر من الشمس>> бошад!

Ҳамон тавр ки маълум аст иттиҳози ҳеҷ як аз руияҳои фавқӣ саҳиҳ нест ва натоӣҷ манфӣ ва фоҷиъаомези он дар ҷаҳон низ машҳуд ва малмус аст. Онҳое ки дар бароабри ҳокимони ҷавр ва ҳукуматҳои номашруъашон иқдومه намекунанд то мабодо газанде ба онҳо бирасад аввалан бояд мутаваҷҷеҳ бошанд ки акнун низ бо бебаҳра мондан аз баракоти ҳукумати адли Илоҳӣ ва низ қарор гирифтани зерӣ туғи бандагии золимон аз зулмашон масвун нестанд ва сониян қудрати онҳо маҳсул ва натиҷаи мустақими ҳимояти аксарияти мардум ва сукуташон дар бароабри золимон аст. Пас ҳаргоҳ ҳамин аксарият, муттаҳид бо ҳам даст аз иёнаи ин золимон ва сукумт дар баробарашон бардоранд, дигар барои онҳо маҷоле барои ҷавлон боқӣ нахоҳад монд ва Худованд низ ба унвони бузургтарин пуштибон ва ҳомии онҳо хоҳад буд; Чунонки дар Қуръон фармудааст: **﴿إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا﴾** (Ҳаҷ/38) яъне <<Худованд аз касоне ки имон овардаанд дифоъ мекунад.>> Сониян бояд дар назар дошта бошад ки шойиста аст аз қаҳр ва ғазаби Худованд дар рӯзи қиёмат бештар битарсанд то аз сарнайзаи золимон; Чароки ҳокимони золим ва ғосибони хилофати халифаи Худованд ҷуз сӯъи истифода аз ҷаҳли мардум нодони ва қулдури абзоре надоранд ва қатъан азоби охират шадидтар ва поядортар аст; Ҳамон тавр ки Худованд мефармояд: **﴿وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى﴾** (Тоҳо/127) аммо онҳое ки ҷашми умед ба касби ризояти ин ҳуққони ҷавр бастаанд ва рӯзи худро дар пайи ҷоплусӣ

Хоҳӣ нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

ва тамаллуқ барои онҳо ба шаб мерасонданд то бадин васила ба сарвати ночиз ё ҷо ва мақомӣ муваққатӣ даст ёбанд, бояд бидонанд ки дастоварди ҳукумати адли Илоҳӣ барои онҳо дар дунё ва охират бештар ва беҳтар аст, чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى﴾ (Қасас/60) яъне: <<Ва ончи назди Худост беҳтар ва поядор аст.>> Бинобарин ин гурӯҳ беҳтар аст то ба ҷои онки бо хиффат ба ин ҳокимони ғосиб ва золим хидмат кунанд, бо эҷоди заминаи ҳукумати гумоштаи Худованд бо иззати дунё ва охират худро обод созанд.

Ҳосил онки мондан дар гурӯҳи аксарияти мардум модоме ки дар меҳварият гумоштаи Худованд набошанд на танҳо амният ва офиятро ба ҳамроҳ намеовард, балки бо ин мафохим дар тазод аст ва ҳаркас бо ин таваҳҳуми шум ҳозир ба пайвастан ба ҳаркотҳои ислоҳӣ ва ҳаққе ки дар партувӣ ҳидояти Қуръон ва рушангарии ақл ба ҳукумати Худованд ва халифаи Ӯ дар замин даъват мекунанд, нашавад ба ташнае мемонад ки барои сероб шудан ба ҷои шитофтан ба сӯй дарё, онро во мегузорад ва бо дидани сароб, давон давон роҳии биёбон мешавад. Онҳое ки имрӯз дар зерӣ бори таҷовузоти ҷинояткорона ва ҳамалоти бераҳмонаи душманони Ислом тоби муқовимат надоранд ва фарёди истисол ва бечорагӣ сар медиҳанд, ҳамонҳое ҳастанд ки дирӯз ба умеди амният ва офият ҳозир ба ҳамроҳӣ ва пайвастан ба ҷараёнҳои ҳақ ва гумоштагони Худованд ва ҷиход дар ин роҳ нашуданд ва инон ки имрӯз ба ҳамон далили воҳии дил ба музокира ва мусолиҳа бо душманони дини Худованд хуш кардаанд ва ба даъвати наҳзатҳои поке назири наҳзати <<Бозгашт ба Ислом>> пушт намудаанд, ҳамонҳое хоҳанд буд ки фардо назири ин бечорагон фарёди изтирор сар хоҳанд дод. Пас барои ҳар ду гурӯҳ беҳтар он аст ки беш аз ин фурсатро аз даст надиҳанд ва бо пайвастан ба якдигар ва иттиҳод бо ҳам ба сӯй <<Маҳдӣ>> ба унвони халифаи Худованд дар рӯй замин ҳаракат кунанд. Ин ҳамон ҳаракат ва ҳадафи мубораке аст ки ҷаноби аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло, раҳбари наҳзати мубораки <<Бозгашт ба Ислом>>, дар китоби гаронқадӣ худ онро табиӣ намудаанд ва дар амал ба он вафодоранд. Бо ин ҳол, имрӯз ҷавонони хушфикр ва мусалмонони озод андеше ҳастанд

Хоҳй нашавӣ расво, ҳамранги <<Ҳақиқат>> шав!

ки касрати чамъият, чашми ҳақбини онро кӯр насохта ва боъис нашудааст ки меъёри ростини шинохти ҳақиқатро аз ёд бубаранд. Инон касоне ҳастанд ки ба ҳидоят ва лутфи Парвардигорашон ба ҷаҳли аксарият пай бурдаанд ва бар хилофи дигарон барои расво нашудан дар дунё ҳамранги ҷамоъат нагаштаанд, балки барои расво нашудан дар охират, ҳамранги ҳақиқате шудаанд ки дар ақаллият аст; Чароки онон ба ҳимояти Парвардигорашон умед бастаанд ва бо таваккал бар Ё нидои <<Албайъату Лиллоҳ>> сар медиҳанд то соири мусалмононро низ аз хобу рӯъёи ҷаҳл, инфийол, сустӣ ва офиятгалабӣ бедор кунанд ва онҳоро ба сӯй ҳукумати Аллоҳ ки бисёр илм, пӯёй ва саъодат аст савқ диҳанд.

Ба умеди инки мусалмонон ҳарчи зудтар ба иштибоҳ ва ғафлати муҳлики худ ки қидматӣ ба дарозои тарих дорад, пай бибаранд ва ба танҳо ҷараёни ҳақи мавҷуд яъне наҳзати <<Бозгашт ба Ислом>> ки меҳварияте ҷуз даъват ба сӯй халифаи Худованд ва заминасозӣ барои ҳукуматаш бидуни ҳеҷ иддаъое надорад, бипайванданд то бидуни васила дасти ҳуққоми ҷаврро аз ҷону мол ва номусу иззати худ кӯтоҳ кунанд ва дар идомаи тарих онҳоро ба инзиво бикашонанд ва мактаби ҳақ ва тарафдоронаш паҳнаи оламо пур аз адолат намоянд; Ҳамчунонки пур аз зулм ва ғасод шудааст. Албатта ин ваъдаи Худованд аст ки: **﴿وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ﴾** (Қасас/5) яъне: **<<Ва меҳоҳем ки миннат ниҳем бар касоне ки дар замин заиф шумурда шуданд ва онҳоро пешвоён ва ворисон қарор диҳем>>** Ва ин ба хостаи Худованд муҳаққақ хоҳад шуд, агарчи мушрикони ҳуш надоранд.

<<وَاللّٰهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَّشَاءُ>>

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошимии Ҳуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Давои назари
били

Саҳифаи фебук
сайти

Саҳифаи гузашт
сайти

Саҳифаи канал
телеграмми сайти